Ти міг буть кращим королем,
Та не хотів. — Ні! Ти бажав
Народ принизить тягарем.
Але французів ти не знав!
І для царів є суд земний, —
Проголосив він твій кінець.
І з голови ти, навісний,
Тікаючи, згубив вінець.

І розпочався лютий бій.
І прапор вільності, мов дук,
З'явився у юрбі людській,
І звук єдиний сповнив слух,
І бризнула в Парижі кров. —
Тиране! чим заплатиш ти
За праведну, гарячу кров,
За кров людей, кров бідноти?

Коли, мов грім, труба грізна
Заграє в синіх небесах,
Коли відкриється труна,
І стане знову тілом прах, —
Поставлять терези в цей час,
І їх підійме судія...
Чи волос твій не встане враз?
Не затремтить рука твоя?..

Безумче! Як той день зустріть,
Як нині вже ганьба страшна? —
Ти привид пекла, тінь страхіть,
Проклята долею мана!
Упавши від безсмертних ран,
Почнеш благати ти на скін,

І закричить кривавий стан:
Злочинець він! злочинець він!

1830